

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. március 20.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚR ERŐSÍTÉSE

Énekek: 264,1; 278,1-2, 7-8; 264,2-5

Alapige: 1Sám 30,1-8

Imádkozzunk!

Édesatyánk, valóban ne csak a zúgó harang, ének és orgonahang, hanem hadd áldjon és hadd dicsőítsen téged a mi egész lelkünk, egész bensőnk, egész lényünk, egész hitünk, beléd vetett reménységünk! Bocsásd meg, hogyha ez a dicséret elhalkul a mi ajkunkon, elnyomja a világ zaja, vagy valami miatt megfakul! Egy-egy engedetlen lépésünk, döntésünk miatt elhalkul ez a dicséret, megfakul a színe, olyan hétköznapi-vá lesz a mi számunkra. Kérünk téged, hogy ígéreted szerint újíts meg bennünket, ó, égi Atyánk, régi kegyelmedet áraszd ki ránk! És hadd tudjunk úgy eléd állni, Urunk, ezen a vasárnapon is, hogy adj új erőt, adj új kegyelmi fényt!

Kérünk téged, hogyha megfáradtunk, akár a hitben, akár a szolgálatban, akár a te országod építésében, a bizonyágtételben; ha megfakult a fényünk, amivel világítanunk kellene a környezetünkben, akár a külső körülmények hatására, akár az ördög támadása és kísértése miatt, te, aki a pislogó gyertyabelet nem oltod ki, és a megrepedt nádat nem töröd el, kegyelmezz és kedvezz a mi életünknek is, Urunk! Kérünk téged, hogy megváltott gyermekeidként ne hagyj bennünket abban az állapotban, amelyben vagyunk, mert megvalljuk neked, hogy valóban az engedelmesség csekély kezdete van csak a mi életünkben.

A bűn erős nagyon, de azért fordulunk hozzád, mert tudjuk, hogy te legyőzted az ördögöt, te Úr vagy a bűnön, és neked van hatalmad fölötte, mindenféle tisztátalan lélek fölött is van hatalmad. Parancsolsz, és ezen a reggelen is olyan boldog előttünk ez az ismeret, amit Szentlelked által közöltél velünk.

Kérjük, hogy Szentlelked által te végezd el bennünk, ebben a mostani órában is, és formáld bennünket valóban közösséggé, alkalmunkat istentiszteletté, minden lelki mozdulásunkat pedig előtted való hódolattá! Jézus Krisztus nevében kérünk, menyeyei Atyánk, cselekedd végtelen érdemmeddel ezt!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakasz néhány verséből olvasom, a Sámuel 1. könyve 30. fejezetéből, az első nyolc verset: *„És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágba megérkezék, ímé az Amálekíták betörének a déli vidékre és Siklágba, és leverték Siklágot, és felégették azt tűzzel. És fogságba hurczolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsinytől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ő útjokra. Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék; ímé az tűzzel felégettett vala, feleségeik, fiaik és leányaik pedig fogságba hurczoltattak. Akkor Dávid és a nép, a mely ő vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejük sem volt a sírásra. Dávidnak két felesége is fogságba hurczoltatott, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. És Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép arról beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében. És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáthár oda vivé az efódot Dávidhoz. És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözsem-é ezt a sereget? Utólérem-é őket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabadulást szerzesz.”*

Lassan befejezzük Sámuel 1. könyvének olvasását. Ezekben a fejezetekben, amiket az elmúlt napokban is olvashattunk, Dávid harcaiban láthatjuk a hívő ember küzdelmeit és harcait. Valóban igaz az ének sora, amit sokszor szoktunk és szeretünk énekelni, hogy „Új próba és új küzdelem A hívők sorsa szüntelen”. De nemcsak a hívőknek vannak harcai, Saul is harcolja közben a maga harcait. Hogy mi a különbség a két ember harca között, azt szeretném ennek a történetnek alapján elmondani a testvéreknek, hogy hogyan végződik, mibe torkollik egy-egy ilyen harc.

Láttuk, hogy Saulnak, a testi királynak a harca hova torkollott: a veszedelembé, öngyilkosságba. Mai igénk pedig ebben a versben, amit szeretnék a középpontba tenni, így írja: „de Dávid megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében!” Dávid is harcolja a maga harcát, ebben is vannak nemkívánatos fegyverek és eszközök, de Dávid harca azzal ér véget, hogy megerősítette magát az Úrban, az ő Istenében.

Ennek a történetnek a 27. fejezetnél kezdődik az eleje, amit csütörtök este hallhattunk az istentiszteleten, hogy Dávid egyszer csak azt gondolja magában: „egy napon mégis el kell vesznem Saul keze által. Jobb nekem, ha gyorsan elmenekülök a filiszteusok földjére!” Így Dávid elmenekül Ákhis királyhoz, mert úgy gondolja, hogy akkor majd Saul felhagy az ő üldözésével, majd ott biztonságban, védelem alatt lesz. És amikor Isten embere, Dávid, így gondolkodik, akkor valóban, valameddig Saul felhagy az üldözéssel. De a Biblia tanítása az, testvéreim, hogy az egyik engedetlen lépés, amit a hívő megtesz, mindig magával hozza szükségszerűen a következő engedetlen lépéseket is!

Tehát, ha valaki elindul egy úton, amely nem az Úr útja, amely nem kívánatos, amely a saját maga gondolata és a saját maga kívánsága szerint van, akkor számíton arra, hogy azon az úton nem áldás lesz az életén, és egyik probléma, nehézség mindig fogja követni a másikat! Tudniillik, Dávid ebben a helyzetben azért hibázik, mert magával tárgyalja meg, hogy mit kellene tenni. Mai igeszakaszunkban pedig Dávid már az Úrral tárgyalja meg, már az Urat kérdezi. Kihozatja az efódot Abjáthár pappal, és megkérdezi az Urat, hogy elmenjen-e. Nem mer már olyan útra indulni, amelyre Isten nem ad neki engedélyt.

A 27. fejezetben még Dávid magában gondolkodott, és levette szemét az ő Istenéről, az ő drága Uráról, aki felkente, szolgálatba akarta állítani, feladatot bízott rá. Nem is akármilyen feladatot! Elmegy Dávid Ákhis királyhoz, mert úgy gondolja, hogy ott biztonságban és védelem alatt lesz. Elfelejtí az a nagy igazságot, testvérek, amit több helyen elénk ad a Szentírás, hogy Isten gyermeke addig nem halhat meg, míg el nem végzi azt a feladatot, szolgálatot és munkát, amivel Isten megbízta! Hát miért tette volna királlyá, hogyha ő soha nem ül a trónra? Miért mondta volna, hogy „te leszel Izráel királya”, hogyha soha nem vette volna át ezt a királyságot?

Dávid azt gondolja: egyszer vége lesz ennek, Saul utoléri, mégiscsak meg fogja ölni, és Dávid úgy kezd el gondolkodni, hogy „lám, az én életem mégis Saultól függ”. Addig úgy gondolkodott, hogy az Úr kezében van életének az ideje. Milyen szépen mondja a zsoltárban, hogy „életem ideje kezedben van, Uram!” Dávid, amikor a hit magaslatain jár, akkor mindig így gondolkodik: az én életem ideje nem Saul, nem az ellenségem, nem emberek kezében, hanem Isten kezében van! Ő adta és ő veszi el. Most mégis úgy kezd el gondolkodni, mintha életének az ideje Saul kezében lenne: most már bizonyára meg fog ölni engem Saul! Most már célba fog érni! És azt látjuk itt, hogy Dávid elfárad a hitben, megfárad az Úrral való kapcsolatában.

Azért mondom ezt a testvéreknek, mert bizonyára közülünk senki sincs, aki ne élte volna át, hogy a hívő ember is megfáradhat! Valamikor 35-40 évvel ezelőtt, amikor Svájcban jártunk először, kedves atyafiak meghívására, éppen akkor volt egy olyan dilemma abban a faluban, hogy az ottani kormányzat megengedje-e a lapos tetős házak építését. Feltették a kérdést, hogy mit szól hozzá a falu, az építészek, és akkor a falu építései azt mondták: nem építünk lapos tetős házakat, mert csak kétféle lapos tető van; amelyik már beázott, és amelyik még nem ázott be! A hívő ember is kétféle: amelyik már megfáradt életében egyszer, kétszer, néhányszor, és amelyik még nem fáradt meg. Mi is ilyenek vagyunk, mint Dávid: vagy megfáradtunk már, levettük tekintetünket az Úrról, vagy még nem fáradtunk meg, de lehet, hogy el fog jönni az az idő!

Dávid lelke belefárad ebbe a harcba, és azt gondolja magában, hogy majd Ákhisnél biztonságban lesz. Az előző fejezetben olvassuk, hogy Ákhis meg úgy gondolkodik, hogy „most már Dávid az én szolgám lesz örökre”! Isten gyermeke, Dávid, átéli azt, hogy az ellenségénél nem védelmet kap, hanem ott szolgaság vár rá. Úgy véli, hogy védelem, nyugalom, békesség lesz, csak nem számít rá, hogy ennek nagy ára lesz majd, mert Ákhis úgy gondolja: majd szolgám lesz nekem Dávid! Nagyon téves elképzelése az Dávidnak, amit így szoktunk mondani, hogy „az ellenségem ellensége, az nekem csak barátom lehet”!

Nem a maga harcmezején van tehát Dávid, amikor most találkozunk vele ebben a mai igében, hanem idegen harcmezőn. Ákhis főemberei nem bíznak benne. Azt mondják: mi lesz, ha Dávid ellenünk fordul a harcban? Kiszámíthatatlan ez az ember! És bár Ákhis nagyon szereti Dávidot – olvassuk el az előző fejezetben –, azt mondja Dávidnak: te becsületes vagy és tetszésemre vagy nekem; semmi rosszat nem találtam benned, de a főemberek bizalmatlanok veled szemben! És megkéri Ákhis Dávidot: mire felkel a nap, már ne lássalak itt!

Igen, testvérek, nagy tanítása ennek az igének, hogy a hívő ember csak ideig-óráig tud a világ oltalma alatt biztonságot találni, de előbb vagy utóbb kiderül, hogy nem ott van az ő helye, s jobb lett volna el se indulni! Olyan szép, amikor Mózes azt mondja: én nem a közé a nép közé tartozom, ahol gazdagság, tudomány, haladás, siker van, hanem én a közé a megvetett nép közé tartozom, amely meghal, amely harcol, ame-

lyen csattog az ostor, amely rabszolgaságban van! Én odatartozom hozzájuk! Igen, a hívó ember mindig tudja, testvérek, hogy hova tartozik, ki az ő népe! Emlékeztek, amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy „ezek az én anyám és testvéreim, ide tartozom.” Ezt akkor mondja, amikor hívják, hogy „gyere haza”, és Jézus azt mondja: nem, én a saját terepemen vagyok! Én ott vagyok, ahol lennem kell! Itt van az én családom, én ide tartozom! Mózes pedig azt mondja, hogy a megvetett nép között van a helye. Nem a világ csillogása és fényözöne kell neki, hanem az a hely, amit Isten adott neki, ahová odaszülte ez a kegyelem.

Hányszor lehetett olyan az életünkben – én is tudnék mondani az életemből történeteket –, amikor így, Dávid módjára, kinyílt a szemünk, és megláttuk, hogy mit keresek én itt, ezek között az emberek között! Nem azért, mert lenézem, megvetem azt a közösséget, társaságot, baráti csoportot, akik között vagyok, hogy ők nem hívók, hanem azért, mert nem ott van a helyem! Az igének az a nagy tanítása ezen a helyen, hogy amíg Dávid ott van, ahol nem kellene lennie, addig viszont nincs ott, ahol lennie kellene! Tehát, ha Isten gyermeke olyan helyen van egy közösségben, társaságban, az ne azt gondolja, hogy „mit keresek én itt, és lenézem őket”, hanem arra gondoljon: „nem ott vagyok, ahol lennem kellene!”

Az volt a baj, hogy amíg Dávid ott volt Ákhisnél ezekkel az emberekkel, addig magukra hagyta azokat, akik rábízottak! Magukra hagyta a feleségeit és a katonák, férfiak családját. Hiszen ezzel kezdődik a mai igénk, hogy betörték az Amálekíták addig, mert az üresen hagyott állásokat, az üresen hagyott harcmezőt a Sátán mindig kihasználja. Azt mondják: itt a jó alkalom, hogy megtámadjuk őket! Most benyújtjuk a számlát Dávidnak azért, amit csinált; és magára maradt asszonyokat, feleségeket, gyermekeket, fiatalokat visznek el! Felégetik Siklágot, és fogságba hurcolják úgy az embereket, hogy amikor Dávidék hazajönnek, akkor – olyan beszédes a 4. vers – annyira sírnak, hogy a végén már erejük sem marad a sírásra. Pedig ezek harcedzett férfiak voltak, és a végén már erejük sem volt a sírásra – mondja Isten igéje.

Tehát, amíg Dávid más harcmezején van, addig a saját hadi színterén nem áll helyt, védtelenül hagyja. Az Énekek énekében van egy ilyen ige: „a szőlőknek őrizőjévé tettek engem, a magam szőlőjét nem őriztem.” Dávidra is annyira igaz most ez az ige, hogy amíg ő Ákhis királynál keres oltalmat, menedéket, védelmet, segítséget, addig viszont a maga szőlőjét nem őrzi, ami rábízott.

Kedves testvérek, ez a mi számunkra is nagy üzenetté válhat! Amíg valaki engedetlen lépéseket tesz, nem ott van, ahol lennie kellene, addig nézze meg, hogy a rábízottakat vajon nem hagyta-e magukra! Vajon a rábízottak lelkiileg nem szomjaznak-e, nem éheznek-e? Vajon a rábízottak nincsenek-e kiszolgáltatva, a családjá, a gyermekei? Eszembe jut egy férfi, aki egyszer megvallotta, hogy ő teljes mértékben átadta magát a munkának, mert több pénzt, nagyobb sikert, haladást akart, és ezért mindent feláldozott. Majdnem könnyek között mondta: és addig a családomat védtelenül hagytam. Valaki nagyon kedves volt addig a feleségemhez, a gyermekeim meg szépen mentek a világ útján, akikről pedig gondoskodnom kellett volna.

Amikor valaki, valamiért Ákhis védelmét keresi, Ákhis oldalán akar lenni, de amit Isten rábízott, otthagya védtelenül, azt elrabolhatják. Az a jó, és az az áldott, hogy amikor ez a férfi ezt felfedezte, akkor azt mondta: visszatérek azonnal az őrhelyemre az enyéimhez! És igaz, hogy kevesebbet keresett, nem haladt annyira, de azt mondta: nem hagytam védtelenül az enyéimet, és újból meleg lett a családi fészek, az otthon! A gyermekeknek újból lett apjuk, és a feleségem visszakapta a férjét!

Hadd mondjak el az életemből egy példát! Amikor a '80-as évek elején engem is megkínáltak az Ákhis királyok, hogy nem harcolnék-e az ő oldalukon, megmondom nektek szégyenkezve, hogy nem az Úr iránti hűségéből mondtam nemet, hanem csak dacból! A nyakas, kálvinista voltomból kifolyólag, hogy már csak azért se! De azóta is gondolkodom rá mindig, hogy akkor még nem az Úr iránti hűségéből, hanem dacból mondtam nemet. Ilyenek az „Ákhisok”, hogy kínálnak valamit, de a végén el kell oldalgosnia Dávidnak azért, mert bizalmatlanok vele szemben a főemberek.

Itt fordul meg minden, és ez a mai igénk lényege: de Dávid, megerősítette magát az Úrban! Nem baj, hogy a körülmények kényszerítik oda, Istennek sokféle útja van, hogy bennünket észre térítsen, hogy megláttassa velünk a magunk választotta és magunk járta út átkait! Hogy énekeljük az énekekben? „Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd. Reánk is szent áldásod Bőséggel öntözöd.” Istennek sokféle útja van, sokszor még az ellenséget is felhasználja, hogy kinyissa a szemed! Itt is az ellenséget használja fel, hogy bizalmatlanságot szítson: Dávid majd megtámad bennünket, amikor a harcban leszünk! Nem lehet benne megbízni!

Látjátok, Isten gyermekét, aki odadörgölőzik, még a világ se fogadja be igazán! Akkor Dávid már nem a maga gondolatai szerint jár, hanem visszamegy az Úrhoz. Ez az, ami Isten gyermekét megkülönbözteti a többiektől; ami Dávidot megkülönbözteti Saultól, mert a Saul-félék soha nem tudják, hogy vissza lehet menni az Úrhoz! Vissza a kegyelem forrásához, vissza oda, ahol eltévedtem, ahol letértem az útról! Isten gyermekét az különbözteti meg, hogy ő mindig fogja tudni, hogy vissza lehet fordulni az Úrhoz! Úgy mondja egyik helyen Isten igéje, hogy az ilyenek megtalálják a megbánás helyét. Isten elindítja bennük a Lélek által a bűnbánatot, kinyitja a kaput, és új lehetőséget ad nekik.

„Dávid megerősítette magát az Úrban” – de abban az új fordításban, amit mi is használunk, ez még szebben így van: „de Dávid erőt kapott Istenétől, az Úrtól”! Tehát, nem Dávid erősíti meg magát, hanem: „erőt kapott Istenétől, az Úrtól”. Ez az erő kellett a bűnbánathoz és a visszatéréshez is. Ez az erő kellett ott is, amikor látta, hogy mindenkit elvittek és mindent felégettek. E nélkül az erő nélkül Dávid önmagát hiába erősítette volna meg! A világnak is van egy ilyen ajánlata az ember felé, azt mondja, hogy „szedd össze magad”, „légy erős”! De ha nincs honnan erőt kapni? Ha nincs felülről való, mennyei erő? Ha nincs az, amit Pál apostol élt át, hogy „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el”, akkor Pál erősíthette volna magát, ha nincs az az Úr, aki az erőtlenséget megsokasítja; az elfáradtat megújítja; az engedetlenlenséget megtéríti és új lehetőséget ad neki!

Tehát, a mai igénk azt mondja, hogy ezért érdemes Isten gyermekének lenni! Nem azért, mert nem fog elbukni. Nem azért, mert a hívó ember soha nem fog kételkedni. Nem azért, mert nem lesz labilitás az életében, nem fog zsákutcába jutni, tévútra menni, hanem hívó embernek azért érdemes lenni, mert ahogy a 84. zsoltárban mondja a zsoltáros: ők mennek erőről erőre, győzelemről győzelemre, míg majd elérnek a Sionra! Azért érdemes Isten gyermekének lenni, mert az Úristen az övéit fellemeli, nem hagyja őket abban az állapotban, amibe kerültek a saját engedetlenlenségük, döntésük miatt, hanem kivonja őket onnan!

Milyen jó, hogy Dávidnak vannak ilyen emlékei, hogy vissza lehet térni! Újbóli megtérés szükségeltetik, és Isten aláhajló szeretete erőt ad neki. Milyen jó, hogy Dávid megkérdezi az Urat: elmenjek-e, utolérem-e őket? És monda neki az Úr: üldözzed, mert bizonyosan utoléred!

AZ ÚR ERŐSÍTÉSE

Az elmúlt héten, autóban ülve hallgattam a rádiót, és az úrkutatásról, a Mars-kutatásról beszélt valaki. Azt mondta: sok mindent elértünk, de azért van, amit nem lehet áthidalni. Az egyik, ami megragadott engem az volt, hogy amikor felmegy az űrhajó az űrbe, olyan nagy már a távolság, hogy rádiókapcsolat, kommunikáció csak úgy lehetséges, hogy míg elér a jel ide a földre, az 20 perc, mire visszamegy a válasz, az megint 20 perc. Na, most, ha az űrhajós kérdezi, hogy melyik gombot nyomja meg, mit csináljon gyorsan, mert baj van, 20 perc, míg idejön az üzenet, 20 perc, míg vissza. Hát már akkor vége mindennek, mert olyan nagy a távolság!

Figyeljétek meg: Dávid megkérdezte az Urat, ő pedig „azt mondta neki...”, tehát, nincs 40 perc fáziskésés, hanem azonnal kapja a választ! Isten azonnal válaszol annak az embernek, aki kész az engedetlenségre, és nem kész az azonnali kegyelemre! Az a jó, hogy itt nincs 40 perc! Kiáltás hozzám, és én megfelelek neked! – mondja a te Urad. És ha mi kiáltunk, jön a válasz rögtön! Amikor Isten emberei kiáltottak, rögtön jött a válasz, és tudták, hogy mit kell tenni. Annyira hálát adtam: milyen jó, Uram, hogy veled így lehet beszélni! Milyen jó, hogy ha az űrhajó messze is van, mi azt vallhatjuk, hogy Isten nincs messze egyikünkötől sem! Milyen jó, hogy Jézus Krisztus azt mondja: veletek vagyok minden napon a világ végezetéig! Nem kell 40 perc a válaszra, egy nap, hét nap vagy évek, mert újból van hallás, újból van szó.

Isten biztatja Dávidot: menj, mert utoléred! Dávid a biztos győzelem tudatában indul el egy kicsiny sereggel egy nagy ellenség ellen, de most már rááll az Úr szavára. Isten szava megbízható minden ellentmondó körülmény ellenére is! És később – majd erről is szól az ige, csak ezt már nem olvastam fel – találnak egy egyiptomi embert az úton, akit otthagytak, aki meg fogja mutatni, hogy merre menjenek tovább. Ha engedelmesen elindulsz azon az úton, amelyre Isten visz téged, akkor ez lesz a legnagyobb megtapasztalásod, hogy van tovább vezetés!

Van egy Halleluja ének: „Csak egy lépést mutass s elég nekem! Nyájás világ a vak homályon át, Vezess tovább! Lelkem sóvárgja távol otthonát... Csak egy lépést mutass, s elég nekem!” Isten nem világítja be Dávid előtt az egész utat, de ott majd kap útbaigazítást ettől az egyiptomi embertől. Látjátok, Ákhisnál nem sokra ment, a királynál, a vezetőnél, a gazdagnál, de egy nyomorult egyiptomi ember megmutatta neki a szabadulás útját!

Hadd fejezzem be azzal, hogy ilyen a mi töviskoronás, dicső Királyunk, aki megvetett volt, fájdalmak férfia, betegség ismerője, és mégis általa szerzett az Úr szabadulást! Ő az út, az igazság és az élet, és ő általa van menetelünk mindnyájunknak egy Lélekben az Atyához! Ez a mai ige tanítson bennünket arra, testvérek, hogy valóban meg lehet a görbe, magunk járta útjainkról térni, mert van hova visszatérni! Milyen jó, amikor a tékozló fiúnak eszébe jut: „de az én atyám házában...”, vannak emlékei az atyai házról! És amikor egy gyermek hallja az evangéliumot, Isten ígését egy gyermekórán vagy egy VISZ tanfolyamon, mindig ez a célunk, hogy hátha egyszer visszaemlékezik, hogy van hova visszatérni! Van atyai ház, ahova vissza lehet menekülni!

Legyen áldott érte Isten, hogy én nagyon sok ilyen embert ismerhetek, akik visszamenekültek az Úrhoz, a kegyelem forrásához, miután megjárták a maguk engedetlen útját! Azért, mert hűséges az Úr, megbocsátja a bűnt, elengedi népe maradékának bűnét. Boldog, aki megtapasztalja, boldog, aki átéli, és boldog, aki hálás szívvel dicséri őt az engedelmesség útját járva!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, drága Urunk, hogy amik megírtattak, azok a mi tanulságunkra íratlak meg. Köszönjük, hogy minden bibliai történet az üdvtörténet egy darabja, de tudjuk, hogy minden bibliai történet a mi történetünk, a mi életünk egy darabja is. Te tudod és te látod egyedül, aki előtt leplezetlenek és mezítelenek mindenek, hogy hányszor mentünk ilyen útra, kerestük a világban a megoldást, a védelmet, a boldogulást, vagy egyszerűen csak vágyakoztunk oda, hogy de jó lenne ott lenni közöttük! Köszönjük neked, hogy a világ kivetette Dávidot, mert Isten gyermekének nincs ott helye, nincs táptalaja, nincs utánpótlása. Ha valaki úgy jár, mint Dávid, ott elhalkul az ének, nem zeng többet a zsoltár, megfakul a dicséret.

Kérünk téged, Urunk, hogy bennünket is, ha ilyen úton vagyunk most, hozz vissza! Tudjuk, hogy vannak eszközeid, van ostorod, van szelíd szavad. Te tudod, melyiket használod a mi érdekünkben, hogy el ne vesszünk. Vonj vissza bennünket, és vond vissza azokat a testvéreket is, akik hívó létükre az engedetlenség útját választották, akik az ákhisi táborban vannak, és nem jutottak még bűnbánatra, megtérésre, szomorúságra! Köszönjük, Urunk, hogy kérhetünk értük is, és kérünk, ha lehet, őrizz meg bennünket ilyen utaktól, nehogy a magunk feje után menjünk, a magunk értelmére támaszkodjunk a te beléd vetett bizalom helyett!

Köszönjük, hogy annyiszor adtál már új és új lehetőségeket, mehettünk erőről erőre mi is, győzelemről győzelemre, mutattad a következő lépéseket. Ha hittel rád bíztuk magunkat, akkor mindig tovább vezetted és tovább vitted. Kérünk téged, Urunk, hogy így vigyél tovább bennünket is mindig a hit útján, az engedelmesség és a szeretet útján! A kegyelem ösvényén vezess minket!

Hadd imádkozzunk ezért a teremtett világért, Urunk! Hadd imádkozzunk hozzád legfőképpen azokért a helyekért, ahol háború, békétlenség, igazságtalanság, emberi mohóság, önzőség, nagyravágyás, bűn uralkodik! Kérünk, Urunk, hogy te adj békét a mi időnkben itt a földön, te segítsd mindazokat, akik harcokba kényszerültek, vagy akik menekülnek a harcok elől! Kérünk, Urunk, hogy adj megoldást Ukrajnában, Kárpátalján! Köszönjük neked, hogy közben hangozhat sok-sok helyen az evangélium, az ige. Áldd meg a mi lelkész testvéreinket is, akik a kárpátaljai gyülekezetekben hirdetik az igét! Hadd hozzuk így eléd egész magyarságunkat, határon innen és túl, ahol hirdették az evangélium!

Kérünk, hogy áldd meg a gyermekek közötti szolgálatot! Áldd meg a fiatalok, felnőttek, idősek között végzett evangéliumhirdetést! Áldd meg, és küldd a te szolgálodat a te aratásodba! Imádkozunk hozzád, hogy küldj munkásokat az aratásba, mert a munka sok, a munkás oly kevés! És használj bennünket is, drága Urunk, ott és ahol akarsz, és ahogyan tudsz! Adj erőt nekünk, hadd legyünk hűséges sáfáraid azon a helyen, ahova küldesz, és engeddd, hogy ne hagyjuk el őrhelyeinket, ahova állítottál bennünket!

Kérünk téged betegeinkért, a gyászolókéért, adj erőt nekik, és vigasztald őket! Legyen tiéd a hála, Urunk, amiért nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmad és kegyelmed szerint!

Amen.

264. ének

1. Áld - jad, én lel - kem, a di - cső - ség
 Ő - né - ki meny - nye - i ka - rok - kal

e - rős ki - rá - lyát! Zú - gó ha - rang,
 e - gyütt zengj há - lát!

É - nek és or - go - na - hang,

Mind az ő szent ne - vét áld - ják!

2. Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett!
 Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
 Nagy irgalmát / Naponként tölti ki rád:
 Áldását mindenben érzed.
3. Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged,
 Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
 Sok baj között / Erőd volt és örömed:
 Szárnyával takarva védett.
4. Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat,
 Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
 Lásd: mit tehet / Jóságos Lelke veled,
 És hited tőle mit várhat.
5. Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem!
 Őt áldjad, lelkem, és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
 El ne feledd: / Napfényed Ő teneked!
 Őt áldjad örökké! Ámen.